

KASTOROLJA, k st rr llja, f. sing. Se *B f-
verg llsolja*.

KASTPENNING, m. 2. Så kallades små pje-
ser af metall, liknande penningar, hvilka fordom
begagnades vid r kning af större summor.

KASTPIL, m. 2. (gam. krigsk.) Pil, som ej
sköts med b ge, utan kastades med maskin.

KASTRAT, -åt, m. 3. (ital. *Castrato*, lat.
Castratus) 1) Sn ping. — 2) S ngare, som, till
följe af en i barn aren med honom företagen ope-
ration, har qvinnans höga röst, men med en helt
annan klangfärg.

KASTREM, k str mm, f. 2. 1) Rem på ett
föremål, den man håller i, då man kastar det-
samma. — 2) Rem, som kastas ut, för att fånga
och draga till sig någon.

KASTRERA, v. a. 1. (lat. *Castrare*) Sn pa.
— *Kastrerande*, n. 4. o. *Kastrering*,
f. 2.

KASTRULL, - ll, m. 3. (fr. *Casserole*, af
lat. *Cassis*) Ett slags kokpanna utan fötter.

KASTSK FVEL, m. 2. pl. — *sk fvar*. Sk f-
vel, hvarmed s d kastas. — Skrifves  fv. *-skofvel*.

KASTSPJUT, n. 3. Spjut, som kastas med
handen.

KASTS M, m. 2. pl. — *sömmar*. S m, då
man kastar öfver. Se *Kasta*.

KASTTID, m. 3. (artil.) Den tid, hvarpå en
kastkropp beskriver sin bana i luften.

KASTT G, n. 3. (sj t.) Tåg, som kastas till
folket i en längs sidan af ett fartyg kommande
båt, på det de dermed må kunna fasthålla den-
samma.

KASTVAPEN, n. 3. Anf llsvapen, som kastas
med handen.

KASTVED, m. sing. Klufven och torr ved,
sådan som f r uppläggas i famn till försäljning.

KASTVIDD, f. 3. (artil.) Vidden af en kast-
kropps bana i luften.

KASTVIND, m. 2. (sj t.) Plötslig vindstöt,
vanligtvis ifrån högt land.

KASUAR, --  r, ell. **KASUARIE**, --  rie,
m. 3. Fågel af Strutsl ttet, 6 fot hög, med sn-
abeln fram till kr kt och liksom afbruten, på hjes-
san ett hj lmf rmigt ben, benen tjocka och starka,
halsen bl rd, t j drarne svarta; hemma i Ostin-
dien. Str th  Casuarus. [Ca —.]

KASUIST, -- i'sst, m. 3. (af lat. *Casus*) En,
som f rst r att afgöra samvetsfrågor. [Cas —.]

KASUISTIK, --- i'k, f. 3. Läran om sam-
vetsfr gor afgörande. [Cas —.]

KATADIOPTRIK, ---  pptri'k, f. 3. (från
grek.) Läran om verkningarna utaf ljusstr larnas
 terkastning och brytning. Omfattar både Kat-
optrik och Dioptrik. [Cat —.]

KATAFALK, -- f llk, m. 3. (ital. *Catalfalco*)
Upphöjd ställning, hvarpå en förnäm persons lik-
kista utställes till åskådning. [Ca —.]

KATAKOMB, -- k 'mb, m. 3. (från grek.)
Benämning på de underjordiska begravningsplat-
ser, som fordom brukades i Egypten, Mindre Asien,
Persien, Italien, m. fl. länder. [Catacomb.]

KATAKUSTIK, --- i'k, f. 3. (från grek.) L -
ran om genljudet.

KATALEPSI, -- l ppsi', f. 3. (från grek.) Ett
sällsynt anfall af slag, då man i ett ögonblick be-
r fvas känsel- och rörelseförmåga, så att man
förblifver orörlig i samma ställning, som n r slag-
get först träffade, men med fri andedrägt och oför-
 ndrad puls. [Cat —.]

KATALOG, -- låg, m. 3. (grek. *Katalogos*)
1) Förteckning. *K. på den studerande ung-*

domen vid en akademi. — 2) Bokf rteckning.
[Cat —.]

KATAPLASM, -- pl ssm, m. 3. (grek. *Ka-
taplasma*) Omslag af kryddor eller plåster.
[Cat —.]

KATAPLEXI, -- pl kssi', f. 3. (grek. *Kata-
plexis*) Plötslig f rl mning. [Cat —.]

KATAPULT, -- p llt, m. 3. (grek. *Kata-
pelt s*) Ett slags krigsmaskin hos de gamle, med
hvilken kastades stenar, stockar, m. m. [Cat —.]

KATARAKT, -- rökt, m. 3. (grek. *Ka-
tarrhakt s*) Stort vattenfall. [Cataract.]

KATARR, - rr, m. 3. (grek. *Katarrhos*)
Fluss, snufva. [Catarrh, Katarrh.]

KATARRAL, --  l, ell. **KATARRALISK**, a.
2. (med.) Flussaktig. [Catarrhal, Katarrhal.]

KATARRALFEBER, --  lf b'r, m. 2. (med.)
Snufva med feber och hufvudvärk, uppkommen af
hastig förkylning. Kallas  fv. Flussfeber. [Cat —,
Katarrhal —.]

KATASTROF, -- str f, m. 3. (grek. *Kata-
stroph *) 1) Afgörande händelse. — 2) (estet.)
Sista afgörande hufvudh ndelsen i en episk eller
dramatisk dikt. — 3) (fig.)  mklig  ndalykt. [Ca-
tastroph.]

KATEDER, -t d'r, m. 2. pl. — *edrar*. (grek.
Kathedra) Lärare- eller talarstol i en l rosal, o.
s. v. [Catheder.]

KATEDRALKYRKA, --  ltjy'rrika, f. 1. Stifts-
eller domkyrka. [Cath  —.]

KATEDRALSKOLA, --  lsk la, f. 4. Be-
n mning på de element rl roverk i universitets-
städerna Upsala och Lund, som motsvara skola
och gymnasium i andra stift. [Cath  —.]

KATEGORI, -- g ri', f. 3. (grek. *Kat goria*)
1) (filos.) Benämning på de högsta och allmän-
naste begreppen, hämtade från den sinliga yttre
och inre erfarenheten. Kallas  fv. Ontologiskt
begrepp, Rent f rst ndsbegrepp, Begrepp a priori,
m. m. — 2) Klass, hvarunder flera föremål kunna
hänföras. — 3) Tillstånd. [Cate —.]

KATEGORISK, -- gå'rissk, a. 2. Bestämd,
ovillkorlig. *Fordra ett k-t svar.* (Log.) *K-t om-
d me*, sådant, der förhållandet emellan subjekt
och predikat  r ovillkorligt. [Cat —.]

KATEKES, kat tj s, (i allmänhet: katj s), m.
3. (grek. *Kat ch sis*, undervisning) I frågor och
svar uppställd undervisningsbok, isynn. i kristen-
domen. [— ches.]

KATEKET, -- tjöt, m. 3. Lärare i kristen-
domen. [— chet.]

KATEKETIK, -- tj ti'k, f. 3. Konsten att
undervisa genom frågor och svar. [— chetik.]

KATEKETISK, -- tj tissk, a. 2. Som sker
genom frågor och svar. *Den k-a undervisnings-
metoden.* [— chetisk.]

KATEKISERA, -- tj s ra, v. a. 1. Under-
visa genom frågor. — *Katekiserande*, n. 4.
o. *Katekisering*, f. 2. [— chis —.]

KATEKU, -- k , n. sing. (med.) Ett sam-
mandragande medel, hvilket fås af trädslaget Mi-
mosa Cathecu.

KATETER, -tät'r, m. 3. pl. (grek. *Kathet *,
lodrät linie) De tvenne sidorna, som omfatta den
räta vinkeln i en rätvinklig triangel. [Cath —.]

KATETER, -tät'r, m. 2. pl. — *t trar*. (grek.
Kathet r) B jdt rör, för att undersöka urinbl -
san, deri göra insprutningar eller aftappa urin.
[Cath —.]

KATIG, a. 2. (pop.) Rask och kry. — I forn-
språket *Katur*, lefnadslustig (hvaraf *K t*). —
Katighet, f. 3. — *Katigt*, adv.